

[C. J. F. Sven.]

at det passer paa adskillige Love, desværre, at de er mere eller mindre uklare, men det er ikke et Argument, der kan anvendes over for denne Lov i særlig Grad, idet man maa huske paa, at hvis der er en Uklarhed i Loven, saa vil denne Uklarhed komme de Folk til gode, som bliver tiltalt efter Loven. Det er en almindelig anerkendt juridisk Betragtning: in dubio pro reo; er der Tvivl, skal det komme den skyldige eller anklagede til gode, og det vil ogsaa være Tilfældet her, hvis der er en Uklarhed til Stede. Jeg kan nu ikke erkende, at der er en Uklarhed i den foreliggende Lov om Værn for Erhvervs- og Arbejdskraften. Det er let nok at stille Spørgsmaalet op: Hvor foreligger der Tilfælde, hvor kollektive Aftaler paa uberettiget Maade begrænser den enkeltes frie Adgang til Arbejde? Noget helt andet er, at man i det store og hele saa udmærket godt ved, hvad der tænkes paa, og det har Domstolene ogsaa meget vel opfattet. Mit Parti kan derfor ikke se, at der er noget sagligt Argument for at ophæve Loven. Der er efter mit Skøn kun et eneste Argument for at ophæve Loven, nemlig at den nu engang har mishaget Fagforeningerne, og disse er tilstrækkelig stærke til at gennemføre deres Vilje. Derfor skal Loven ophæves, men noget sagligt Argument mod selve Loven har ikke været fremme. Jeg maa sige, at naar man nu ser baade den højtærede Handelsminister og den ærede Ordfører for Socialdemokratiet komme op, lade de store Kanoner og affyre dem mod Loven og samtidig bevare Alvoren, saa bøjer jeg mig i Beundring for de Herrer.

Som Styrkeforholdene politisk set ligger her i Landet, kan Regeringspartierne imidlertid faa Loven ophævet, og der er for det første af den Grund ikke nogen Anledning til at forlænge Debatten her — jeg tror ikke, det vil lykkes at overbevise Regeringspartierne om Berettigelsen af det Standpunkt, som mit Parti indtager. Da der tilmed nu af Venstres Ordfører er blevet fremsat Ønske om en Udvalgsbehandling, og da jeg gaar ud fra, at dette Ønske vil blive efterkommet, kan jeg ogsaa af den Grund indskrænke mig til de Bemærkninger, jeg her har fremsat.

Veistrup: Det Lovforslag, som vi her beskæftiger os med, har efterhaanden været fremme til Forhandling adskillige Gange, uden at der fra nogen Side er opnaaet nogen som helst Fordel derved. Da Lovforslaget om Værn for Erhvervs- og Arbejdskraften i 1929 var til Behandling i Lands-

tinget, talte og stemte mit Parti mod dette Forslag, og Tiden, der er gaaet siden, har ikke overbevist os om, at Forholdene nødvendiggør Opretholdelsen af Loven. Vor Stilling maa da nødvendigvis være den, at vi i fuld Konsekvens af vor Stilling ved Lovens Behandling i 1929 maa ønske den ophævet. Denne vor Stilling er dikteret af forskellige Forhold. For det første ser man i store Kredse af Befolkningen med Mistillid hen til denne Lov. Det gælder ikke mindst Arbejderklassen, som derfor ogsaa har hæftet Kælenavnet „Tugthusloven“ paa den. Jeg personlig ligesom ogsaa mit Parti har altid ment at kunne se en Tendens i Loven: at det først og fremmest var Arbejderne og deres Organisationer, man vilde lovgive for. Nu kan man mene om Organisationerne, hvad man vil, og jeg nægter ikke, at jeg synes, Organisationerne en Gang imellem ikke er i Besiddelse af den Elasticitet, som er baade ønskelig og nødvendig, men paa den anden Side er der vist ingen af os, som kunde ønske en Flok Enere uden Sammenhold eller Evne til at løfte i Flok. Ingen kan vel heller være blind for, hvilke vægtige Fordele dette Sammenhold har betydet for den allerfattigste Del af Befolkningen. Men saa rejser det Spørgsmaal sig: sker der Overgreb fra Organisationerne over for Erhvervene og deres Arbejdsforhold? Det kan vel ikke nægtes, at saadanne Overgreb har fundet Sted over for den enkelte, der er jo, som man siger, brodne Kar i alle Lande. Men naar man tror, at det skulde være nødvendigt at etablere eller opretholde en Særlovgivning til Bedømmelse af disse Forhold, tror jeg, man skyder langt over Maalet.

Dersom Forholdet nu var dette, at hvis vi ophævede denne Lov, var den enkelte uden Retsbeskyttelse, var Sagen en anden, men den Misforstaaelse kan jeg dog ikke tænke mig, at ret mange vil gøre sig skyldige i. Jeg hørte nok, at det ærede Medlem, som talte for Venstre, vilde gøre gældende, at alene Lovens Eksistens i mange Tilfælde har bevirket, at disse Overgreb ikke har fundet Sted. Ja, derom har det ærede Medlem jo slet ingen Idé, han har ikke noget som helst at holde sig til; det er en Trossag og ikke noget som helst andet. Jeg gør opmærksom paa, at vi heller ikke tidligere har været uden Retsbeskyttelse. Der har ogsaa i tidligere Tid været rejt Krav om Tiltale og Erstatning efter den almindelige Lovgivning; jeg henviser i denne Forbindelse bl. a. til den saakaldte faste Voldgiftsret, hvor mangen en Tvist, ogsaa af forholdsvis stor økonomisk Række-